

ČÍSLO 6/08

„Dialog“

ČÍSLO 6/08

Videofestival®

„S vámi nás baví svět“

Zpráva o jednom festivalu

Prvního května letošního roku se uskutečnil již třináctý mezinárodní videofestival snímků ze života osob s handicapem a z činností humanitárních organizací. Festival byl během let pořádán na různých místech republiky, nyní se vrátil do sálu rakovnického Tylova divadla, kde před lety začínal. Nebudu podrobně rozebírat jednotlivé filmy, ale chci se spíše podělit o nevšední atmosféru, která tento festival již od prvního ročníku charakterizuje.

Festival je na dnešní dobu v mnohých směrech opravdu výjimečný. A to v kladném slova smyslu. Patřím již ke starší generaci a tak ještě pamatuji doby, kdy amatérské filmové soutěže, festivaly a přehlídky bývaly hlavně setkáním lidí stejného koníčka a díky mnohým doprovodným programům na ně mnozí jezdili i jako na dovolenou. Pamatuji doby, kdy např. na „obyčejných“ krajských soutěžích v Kutné Hoře bylo promítání vždy jen část dne a odpoledne byl vždy nějaký výlet, poslední den pak byla taneční zábava. Nepřekonatelná atmosféra panovala vždy na několikadenní soutěži Rychnovská osmička. Vždy to bylo tím, že byl prostor pro osobní kontakty, výměnu zkušeností a podobně. Dnes, kdy prakticky všichni zápasí s nedostatkem peněz, je časový prostor pro soutěže a přehlídky velmi omezen. A aby organizátoři nikomu neublížili, předvýběrem prochází stejný počet filmů jako dříve a někdy dokonce předvýběr ani není. Navíc videomateriál je oproti starému filmovému „celuloidu“ velice levný a tak mnoho rádobyumělců tvoří hodinové zofalé pokusy o hrané filmy. A i ty předvýběrové poroty pustí do veřejných projekcí. Takže se začíná promítat v 9 hodin a končí se v jedenáct večer a přestávky na jídlo jsou tak krátké, že by se snad z restaurace mělo utíkat bez placení.

Ne tak na festivalu v Rakovníku. Začnu samozřejmě filmy. Veškeré snímky jsou, jak je již v podmínkách festivalu stanoveno, ze života handicapovaných lidí a z činností humanitárních organizací. A po jejich zhlédnutí nemáte

vůbec pesimistické myšlenky, ale právě naopak. Dá se říci, že veškeré snímky dokazují, co vše handicapovaní lidé dokážou, jak se i takový člověk dokáže se svým problémy vypořádávat, jak se různé organizace snaží i s omezenými prostředky pomáhat druhým. Byl např. promítán film o tom, jak se může i vozíčkář dostat na zájezd na Nový Zéland nebo o tom, jak dokáže nádherně hrát kapela složená z klientů ústavu pro mentálně postižené. Mimochodem vydali již i svoje CD. V loňském ročníku byl např. promítán film o tom, jak se vozíčkář dostal vlastními silami po „vlastní ose“ až na Sněžku. Soutěž má již svou stabilní propagaci a tak se jí se svými pracemi začínají účastnit i „běžní“ filmoví amatéři, letos např. z jiných přehlídek známá paní de la Mária

Renotiérová nebo pan Miroslav Trudič. Všechny filmy jsou tvořeny buď přímo v rodinách postižených nebo v příslušných ústavech či organizacích a nebo za jejich přímé účasti a je z nich tak velice cítit nadšení pro věc. Jaký je to rozdíl oproti mým zážitkům z „běžných“ soutěží, kdy se mrtvoly z plátna jen sypou a nad neúčelně používanými vulgárnostmi kroutí hlavou i otrlá mládež.

A nyní k organizaci. Osmičlenná předvýběrová porota vybrala do veřejné projekce celkem 21 filmů, ze známých jmen byl v porotě např. MUDr. František Dedek, člen Českého klubu kinoamatérů. A je tu další zvláštnost. Doporučená délka filmu byla 10 minut a nutno říci, že skutečná délka byla v průměru pod 7 minut! Jaká to lahoda, když filmy nejsou kvůli své délce nudné. Celková délka projekce byla 3,5 hodiny a tak po ukončení každého filmu bylo možno udělat rozhovor s autorem nebo autory, předat jim diplom i krásnou sošku „Zlatý Albert“. A další zvláštnost. Mezi uvedenými filmy se již nerozhodovalo o pořadí, všechna veřejně uvedená díla měla na „Zlatého Alberta“ nárok. Soška je inspirována postavou Alberta – Julia Satinského z filmu „S tebou mě baví svět“. A právě „Albert“ a vhodně pozměněný název filmu na „S vámi nás baví svět“ se staly logem všech třinácti videofestivalů. Minulé ročníky byly sošky Alberta kovové, letos byly vyrobeny ze skla. A bylo jich rozdáno pětaticet. Diplom a sošku si odnesly nejen všechny uvedené filmy, ale dostali je i další, kteří se o festival zasloužili.

Vzhledem ke „správné“ délce filmů a tím i úměrné délce projekčních bloků bylo možno udělat i dvě více jak hodinové přestávky, kdy byl prostor na konzumaci při bohatém rautu a i na poslech hudby a na tanec. A samozřejmě i na vzájemné diskuze o společných starostech a radostech. Mnozí účastníci se vzájemně dobře znají i z jiných setkání a různých společných akcí, takže odpadly jinak běžné problémy s počátečním ostychem. Do tance se velká většina pustila ihned, jakmile začala hudba hrát. Na úvod i na závěr si již tradičně všichni kolektivně zazpívali písničku „S tebou mě baví svět“, dnes již jakousi hymnu festivalu.

A oproti běžným přehlídkám je tu další zajímavost. Rakovnické divadlo má přes 200 míst a bylo zcela zaplněno a bylo nutno ještě přistavovat židle. Účastníků by bylo ještě mnohem více, bohužel právě vzhledem k omezené kapacitě rakovnického divadla musel být již při přihlašování počet členů jednotlivých kolektivů regulován.

Nu a komu za to vše poděkovat. Kolektiv pomocníků je velký, samozřejmě se nesmí zapomenout ani na sponzory, bez kterých se dnes žádná nevýdělečná akce neobejde. Nebudu ale jednotlivé organizátory ani jednotlivé sponzory jmenovat, zmíním zde jen dvě úplně nejlavnější osoby, na kterých vše stojí. Jsou to skutečně dva jednotlivci, nikoli rozsáhlé organizace. Je to jako při všech kolektivních činnostech. Jak je schopný vedoucí, tak funguje kolektiv. Platí to v průmyslu, ve sportu i v kultuře. Sponzorům samozřejmě dík, ale jen na schopnostech organizátora akce záleží, jak „solventní“ sponzory a v jakém množství si pro svou akci dokáže získat a kolik a jak kvalitních pomocníků si zajistí. Tedy ta dvě konkrétní jména. Autorem celého projektu a hlavní osobou všech třinácti festivalů je JUDr. Josef Veselý z HANDICAP LYCEA Praha o.s. a jeho trvalou programovou asistentkou po všechny festivaly je paní Ilona Hrušková, ředitelka Domova Ráček o.p.s. z Rakovníka. Pan Veselý je všem účastníkům již tak znám, že mu dnes nikdo nefekne jinak než Albert. Jak řekl jistý myslitel, je snadné se na vrchol dostat, ale velice těžké je se tam udržet. Popisovaný videofestival se na vrcholu stále drží.

Na úplný závěr přece jen jedna dosti závažná chybička. Za nedostatek ale ani vzdáleně nemohou organizátoři. Stýská mi nad projekcí. Byla velice tmavá a připomínala mi tak dobu, kdy jsme promítali klasické, jak se tehdy říkalo celuloidové filmy. A to je na filmové přehlídce přece jen dost velký nedostatek. V žádném případě nekritizují obsluhu v promítací kabině. Po této stránce probíhalo vše naprosto bezchybně. Ve stejném areálu s rakovnickým divadlem je taneční sál a je velkým paradoxem, že sálový videoprojektor dokáže vysvětlit veliký obraz i při plném sálovém osvětlení a v projekční kabině divadla, které slouží zároveň jako profesionální kino, je slabý nebo vyšepталý přístroj, kde při projekci není nic moc vidět ani při úplném zatemnění. Ale aby to nebylo správně divadla líto, při posledním festivalu ve Frýdku Místku byl sice nádherně prosvětlený obraz, ale promítač zase neuměl nastavit formát 4 ku 3. Takže se všechny videosnímky, které jsou zatím většinou ve formátu 4 ku 3, promítaly jako 16 ku 9 a všichni na plátně tak byli až nehezky obézní. Chudáci autoři, kteří dbali při natáčení na kompozici obrazu. Co se týká Rakovníka, doufejme, že až se sem videofestival zase jednou vrátí, bude již v projekční kabině zabudován odpovídající projektor.

Ing. Rudolf Sedlecký